

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P.**, zastúpeného advokátskou kanceláriou: **F.**, proti povinnému: **P.**, **o vymoženie 505,88 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4Er 38/2007, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2013 č. k. 2CoE/127/2013-64, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie konanie **z a s t a v u j e**.

Povinnému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bardejov uznesením zo 16. novembra 2012 č. k. 4Er/38/2007-26 exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil. Dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v zmluve o úvere je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Keďže rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu ani vydaný rozhodcovský rozsudok nemohol nadobudnúť

právoplatnosť a vykonateľnosť. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku.

Oprávnený vo svojom odvolaní, ktoré podal proti uzneseniu súdu prvého stupňa navrhol konanie prerušiť postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a Súdneho dvoru EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré formuloval do troch bodov (č. 1. 43 spisu).

Krajský súd v Prešove uznesením z 27. augusta 2013 č. k. 2CoE/127/2013-64 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

K návrhu oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, ktorá nepodporuje právny názor oprávneného. Uviedol, že vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú (rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-243/08 a tiež vo veci C-237/02).

Proti výroku napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného (odvolanie), či už z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku) ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 O. s. p. /prvá veta/ účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1, 2 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa: a) v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere než patrila medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b) v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c) v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky.

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie Krajského súdu v Prešove o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Právo na náhradu trov odvolacieho konania vzniklo povinnému v zmysle § 224 ods. 1, § 146 ods. 2 O. s. p., t. j., nakoľko oprávnený z procesného hľadiska zavinil zastavenie odvolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy odvolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 26. júna 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová